

Posudek bakalářské práce Markéty Šíbalové „Maxmilián Ervín Lobkowicz - biografie diplomata. Potomek šlechtického rodu ve státní správě“, Praha 2009, 96 s.

Autorka si zvolila téma nové, v dosavadní historiografii nezpracovávané, v každém případě přínosné, jež se nachází v průsečíku několika historických disciplín – dějin správy, dějin politických a dějin hospodářských a sociálních. Důkladně založená pramenná základna zahrnuje všechny přístupné podstatné prameny. Využití rodinných písemností a písemností velkostatků narazilo na nevlídnost rodiny. Ocenění si zasluhuje shromáždění pramenů tištěných a zvláště pak práce s dobovým denním tiskem. Jestliže z hlediska pramenného tedy může dílo M. Šíbalové dostat absolutorium, z hlediska studia literatury, zejména oné kontextuální, vykazuje práce značné nedostatky. Stranou zůstaly zásadní práce o dějinách československé zahraniční politiky meziválečného období (J. Dejmka, R. Kvačka, Z. Kárník, A. Klimka, R. Frankeho a mnohých dalších). Širší mezinárodní souvislosti by ozřejmilo využití děl P. Wandycze, H. Kissingera. Práce reflektované mají v drtivé většině povahu učebnic. Sotva lze pochválit práci s internetovým zdrojem jakým je Wikipedia (s. 43). Výkladu právních a správních pojmů by prospělo využití autoritativního Slovníku československého práva veřejného. Pro vysvětlení pojmu elita, zejména ve státní správě, by bylo dobré otevřít významné sborníky editované Jiřím Štaifem a Františkem Svátkem (druhý jmenovaný se dokonce zabýval personální kompozicí meziválečného ministerstva zahraničních věcí). To by přispělo k povýšení práce po stránce metodologické.

Strukturování práce je relevantní badatelskému záměru. Obráží ambici sledovat osobnost M. E. Lobkowicze jako unikátního činitele československé zahraniční služby – významného to článku státní správy. Metody zpracování jsou voleny intuitivně. Tomu odpovídá i formulování badatelských výsledků v jednotlivých kapitolách resp. podkapitolách, jejichž úroveň zpracování míra a výpovědnosti je nestejná. Ke zdařilejším pasážím náleží pojednání o pozemkové reformě a analýza Maxmiliánových profesních kontaktů. Výborné jsou pracně sestavené přílohy, jimž se sice nedostalo interpretace v dílčích kapitolách, jež ale argumentačně podporují dobře (třebaže velmi úsporně) koncipovaný závěr.

Práce vykazuje značný spěch při její finalizaci. Je zřejmé, že minimálně polovina textu neprošla autorskou korekturou, věcnou ani jazykovou. Množství formulačních neobratností, hrubých gramatických chyb a dalších prohřešků formální povahy vysoko překračuje obvyklý průměr. V anglické anotaci přesahuje počet chyb počet jejích řádků. Koruptely jmen a pojmů představují celý seriál, hned první strana opakovaně vykazuje absenci slovesa ve větě (s. 6). Některé nedostatky jsou až komické, namátkou připomínám – s. 11 „Dějiny současnosti“

místo „Dějiny a současnost“, s. 12 „práce Petra Maří“ místo „Maří“ (tato perla dokonce opakovaně na další straně) „Václav Bůček“ místo „Václav Bůžek“, „Václav Hurban“ místo „Vladimír Svätózár Hurban“, či s. 90 „Otáhlová“ a Červínková“ místo „Otáhalová“ a Červínková“. Pozornost budí „autenticky zachycená historická fakta“ (s. 14), sotva přijatelná interpretace Lobkowiczova vztahu k vojenské službě“ (s. 27). Nonsense představuje konstatování s. 38, že „v majetkových věcech zastupoval Maxmiliána Josef Kuchař, jenž byl pověřen národní správou majetku“, či s. 44, konstatující, že locarnská konference „byla pro československou diplomacii zklamáním, jelikož chtěla řešit otázku Sudet“. Neúnosná je formulace „Od 27. září následoval několikanásobný tlak anglické a francouzské vlády na Československo, kterému podlehl 29. září 1938, kdy zástupci čtyř velmocí podepsali mnichovskou dohodu...“ (s. 52).

I přes vznesené výtky závěrem konstatuji, že předložená seriózně pramenně založená práce přináší několik pozoruhodných závěrů a skutečností, jež vyjadřují poctivé badatelské úsilí adeptky. Doporučuji ji proto k obhajobě.

Hodnocení:

Praha 9. září 2009

prof. PhDr. Eduard Kubů, CSc.